

LBRIS

We know
books

YOUNG
ADULT

ANNE-SOPHIE JOUHANNEAU

French Kissing
IN NEW YORK

Traducere din limba engleză
ELENA MĂRUȚĂ

NEMIRA

PROLOG

Știu că noaptea urma să se sfârșească oricum, dar asta nu înseamnă că sunt pregătită să o las să dispară.

Să îl las să dispară.

Felinarele pâlپâie o clipă înainte de a se stinge toate deodată – șiruri lungi de lumini cufundându-se în beznă după orele în care ne-au luminat calea prin oraș. Razele blânde, trandafirii, ale zorilor de vară se ridică deasupra Parisului. Fără să fi vorbit, eu și Zach ne întorseserăm către Champ de Mars, lungul parc frumos amenajat care duce spre turnul Eiffel, unde ne-am întâlnit azi-noapte. Trotuarele ne aparținuseră până acum doar nouă, aproape, însă observ câțiva trecători, cu ochii cârپiți încă de somn, acoperiți de ceața dimineții ca de o pătură subțire. Toate semnele sunt deja în jurul nostru. Parisul se trezește, ceea ce înseamnă că timpul pe care îl avem împreună se apropie de sfârșit. Deocamdată...

Parcă citindu-mi gândurile, Zach își scoate telefonul din buzunar, să vadă cât e ceasul. Mă aplec peste umărul lui să aflu și eu. E 5:36. Realitatea mă privește în ochi, prea luminoasă.

— Mai puțin de o oră, spun încercând să nu-mi fac simțită spaima în voce.

Ajungem la marginea parcului – care e pustiu, cu excepția celor câtorva oameni care își plimbă câinii – și Zach mă cuprinde în brațe. Mă cuibăresc cât mai aproape de el, inspirându-i parful de mosc amestecat cu iarbă proaspăt tăiată, hanoracul ca o pernă pe care mi-ar plăcea să dorm, deși obrazul mi se freacă de breteaua rucsacului.

— O să-mi fie dor de tine, îmi șoptește el la ureche. Anul viitor pare foarte departe.

Bătăile inimii mele parcă lovesc în pieptul lui. Știu ce am stabilit, dar mintea tot mi-o ia razna, cu speranță. Dacă ar mai fi stat încă o zi, încă o săptămână? Ne-am gândit la asta toată noaptea. Cursurile mele de vară de la Le Tablier, cel mai cunoscut program culinar din Franța, tocmai s-au încheiat. În curând mă voi pregăti pentru ultimul an de liceu în orașul meu natal de lângă Tours. Între timp, Zach va face, timp de un an, o excursie în jurul lumii, în care se va distra mai bine ca niciodată. Parisul a fost prima oprire, iar în această dimineață va lua trenul până la Berlin. Sunt foarte gelosă, *evident*, dar... sincronizarea noastră a fost atât de nepotrivită, încât îmi vine să urlu. De ce-a trebuit să ne întâlnim tocmai în ultima lui noapte aici?

— Și mic o să-mi fie dor de tine, îi spun. Dar dacă...

Ridic privirea și îl privesc drept în ochi. Își trece mâna prin părul meu des și buclat, îmi ridică bărbia și mă sărută. Sărutul lui îmi dă cei mai plăcuți fiori. Am rătăcit prin oraș întreaga noapte, de la Arcul de Triumf, prin străduțele întortocheate din Saint-Germain și până în Montmartre, oprindu-ne din când în când să gustăm câte ceva.

Am mâncat cartofi prăjiți cu ketchup de la o tarabă. Am cumpărat un pachet de brânză de capră și o baghetă de la un magazin

alimentar non-stop. Apoi, clătite cu ciocolată din care Zach nici nu gustase, fiindcă sosise la Paris abia cu câteva zile în urmă. După două ore, buzele lui încă sunt dulci.

Niciodată nu am mai petrecut o astfel de noapte, cu atât mai puțin la Paris. Locuiesc într-un orașel aflat la două ore de aici, spre sud-vest, dar care pare a fi la milioane de kilometri distanță. Nu are nimic din atracțiile metropolei: restaurantele, magazinele, cafenelele sau mulțimile în care să te poți pierde cu acel sentiment că ești într-un loc cu adevărat special. Ca o fiică bună ce sunt, am luat trenul spre casă în fiecare seară după cursurile de vară, suspinând după toată marea pe care o lăsam în urmă.

În seara asta, făcusem planuri să rămân la Paris ca să stau cu prietenele mele în căminele școlii și să mă pot duce împreună cu ele la un picnic de sfârșit de vară. Dar nu am ajuns acolo.

— Te-ai răzgândit? întrebă Zach.

Inima mi-o ia la goană și mai tare – din cauza nesomnului amestecat cu o dorință fierbinte.

— Dar *tu*?

— Nu! răspundem amândoi în același timp, mult prea tare pentru liniștea dimineții.

Izbucnesc în râs, dar curând mă simt din nou copleșită de gravitatea situației.

— Peste un an termin liceul. În sfârșit! Termin cu plictisitoare viață din orașelul meu.

Parisul e frumos, emoționant, uimitor chiar. Dar nu e New York. *Nicăieri* nu e ca la New York.

Visez să locuiesc acolo încă de când am plecat, pe când aveam doi ani. Big Apple nu e doar materia din care sunt făcute visele, ci locul unde m-am născut. Și unde simt că *mi-e locul*.

— O să fim împreună, adaug. *O să fim împreună.*

E soarta noastră. N-o poți spune nicicum altcumva. Unii visează să ajungă într-un colegiu prestigios, dar tot ce-mi doresc eu, una, e doar să-mi împachetez cuțitele de *chef* și să pornesc într-o viață de aventură, cum au trăit și părinții mei până când mama m-a trimis în Franța ca să ajung un șoricel de țară, asemenea celui din poveste.

Când Zach mi-a spus că e american și că, după această călătorie, îl așteaptă un post de bucătar într-un renumit restaurant din New York, inima mi-a făcut zeci de tumburi în piept. Care ar fi fost șansele să-l întâlnesc? Chiar ne eram sortiți unul celuilalt!

Ne suntem sortiți unul altuia.

Dar mai e un an până atunci. Mai mergem puțin în tăcere și observ un cuplu de tineri sărutându-se pe o bancă în umbră, ceea ce îmi potopește inima cu și mai multă tristețe. Așa eram noi aseară! Stăteam acolo admirând priveliștea înainte de a pleca la picnic, când Zach a venit și s-a așezat lângă mine. Am început imediat să vorbim și nu ne-am mai oprit. Poate că acest cuplu va fi împreună în anul ce urmează, în timp ce eu pot doar să visez cum ar fi să-l țin pe Zach, din nou, în brațele mele.

— Distanțele lungi sunt cele mai rele, spune Zach. Dacă o să ne petrecem tot anul ce vine doar scriind mesaje și încercând să... nu știi...

— N-o să meargă.

De asta sunt sigură.

Am discutat despre asta toată noaptea și răspunsul a fost mereu același. Nu făcusem asta niciodată, dar le-am văzut pe unele dintre prietenele mele disperate să țină legătura cu băieții cunoscuți la schi în Alpi sau în timpul vacanțelor de vară pe Coasta de Azur. Trimiteau frenetic mesaje timp de săptămâni bune, făcând planuri nebunești ca să fie împreună, apoi totul se stingea.

— Am strica totul. E mai bine să așteptăm până vom putea fi împreună, cu adevărat. Ne-am întâlnit cu un motiv. Nu poate fi o coincidență.

Dă din cap, cu o expresie gravă. Știu – și știe și el – că tot ce se întâmplă între noi e special.

— Da, dar până atunci..., murmură el cu glas șovăitor.

— O să te aștept, îi șoptesc.

— Margot! spune, cu un suspin adânc.

Ne străbate un fel de curent care mă face să simt că nici măcar nu contează dacă suntem despărțiți. Suntem deja legați unul de altul, într-un mod mult mai profund.

— Mai spune-mi o dată care sunt lucrurile tale preferate la New York, îl rog, ca să mai destind atmosfera.

— Totul. Energia, oamenii, senzația că orice este posibil. Mâncarea minunată... deși știu că și mâncarea franceză e foarte bună.

— Mâncarea franceză *chiar e* grozavă, subliniez deși nu prea cred asta. Adică... e bună. Cred că există un motiv pentru care e celebră. Dar este și ceea ce am mâncat toată viața. E ceea ce gătește mama în restaurantul ei, adică doar cele mai tradiționale mâncăruri, și acum pare cam... de modă veche. E cam... căh? îi zâmbesc. Sunt dornică să gust ceva nou.

Îmi răspunde cu un sărut.

— New York e diferit de orice alt loc. Îți va plăcea foarte mult. Abia aștept să-l împărtășesc cu tine.

Trupul lui freamătă în timp ce vorbește despre locurile lui preferate, despre viața lui acolo – face skateboarding în Central Park, merge la concerte indie rock în Brooklyn, comandă cele mai bune mâncăruri la un restaurant celebru care a fost folosit și ca platou de filmare. Abia aștept să simt fiorul tuturor acestor lucruri.

Am ajuns din nou la turnul Eiffel, unde a început totul. Eu și Zach știm că este timpul să ne luăm rămas-bun. Dar niciunul dintre noi nu se poate hotărî s-o spună, să accepte că nu ne vom mai vedea un an întreg. Fiecare bătaie de inimă e încă o secundă care se scurge din timpul rămas.

Respiră adânc.

— Și... ești sigură că nu vrei să vii cu mine în călătorie?

Râd. N-ar fi absolut minunat dacă aș putea lăsa totul baltă în seara asta, ca să-l urmez pentru a vedea ruinele Atenei, bazarurile din Marrakech sau plajele nisipoase ale Croației? Dar... școala. Dar... *maman*¹. Dar... banii. Sunt o visătoare, dar uneori pot fi și puțin rezonabilă.

Pur și simplu, nu se poate.

Dau din cap, iar el ridică trist din umeri.

— Am încercat și eu...

Îmi scot din nou telefonul și Zach se încruntă.

— Credeam că nu facem schimb de numere.

Recunosc că fusese ideea mea. Să facem schimb de numere de telefon sau de profile de Instagram ar fi însemnat să ne trimitem încontinuu mesaje, să-i văd toate uluitoarele aventuri și să-mi plâng de milă și mai tare, în ultima bancă, la ora de chimie. Sunt la fel de atașată de telefon ca orice adolescentă de șaptesprezece ani, dar, să fim serioși, tehnologia și romantismul nu se prea împacă. Dacă eu și Zach vom fi împreună – și vom fi – trebuie să fie ceva memorabil. O poveste pe care s-o spunem pentru tot restul vieții noastre.

Împreună.

— Nu facem schimb, spun, mai convinsă ca niciodată. Dar trebuie să stabilim o dată. Și un loc.

¹ „Mami“, în lb. franceză, în original (n. red.).

— Alege tu, mă îndeamnă zâmbind. Iar eu o să fiu acolo, să te aștept.

Îmi deschid calendarul, care – deloc surprinzător – se deschide larg către vara viitoare.

— Hai să zicem întâi august.

După ce termin școala, va trebui să lucrez o vreme în restaurantul mamei, ca să strâng bani înainte de plecare.

Zach scrie câteva cifre pe telefonul lui.

— Bine. Ora 14:00?

Oftez adânc. Un an întreg, de acum încolo.

— Ora 14:00 nu are nimic romantic. Ce-ai zice să fie la miezul nopții?

— Ai dreptate. La miezul nopții să fie. Și un loc?

Mă simt strivită.

— Cunoști New Yorkul mai bine ca mine, îi spun. N-ar trebui să alegi tu?

Se gândeste o clipă.

— Cred că e mai interesant să alegi tu. Care e locul pe care ai vrea să-l vezi din clipa în care ajungi?

Să fiu sinceră, nu e doar unul. Vreau să văd totul: Empire State Building, Central Park, Chinatown, The Met (Metropolitan Museum of Art), micile străduțe fermecătoare din West Village...

— Times Square, izbucnesc, în cele din urmă.

Zach râde.

— Bine, dar... Times Square e foarte mare și extrem de aglomerat și ziua, și noaptea.

Închid ochii și văd luminile de neon, forfota, toate scenele din filmele care înfățișează celebra piață ca și cum ar fi singurul loc în care ai putea fi. Centrul lumii. Mi-l imaginez pe Zach strângându-mă în brațe, învărtindu-mă și sărutându-mă, să ne vadă tot New Yorkul. Simt că așa trebuie să fie.

— Pe întâi august, la miezul nopții, în tribunele roșii¹ din Times Square, în dreapta jos.

Planul e făcut. Este definitiv și probabil că Zach citește asta pe chipul meu când se apleacă și mă sărută, electrizându-mi tot corpul, de sus până jos.

— Așa facem!

Se retrage, oftând adânc.

— Dar dacă te hotărăști să *nu* mai vii la New York? Ce se întâmplă dacă găsești un loc de muncă grozav la un restaurant din Paris și decizi să rămâi aici?

Îmi dau seama că ar mai avea multe întrebări care încep cu „dar dacă“, așa că îl întrerup:

— Dar dacă te hotărăști *tu* să nu te mai întorci la New York? Dacă o să cunoști altă fată în timpul călătoriei? Dacă o să-ți rupi piciorul în drum spre Times Square și n-o să mai ajungi?

Ne uităm unul la altul, cu turnul Eiffel înălțându-se tăcut deasupra noastră.

Apoi continui.

— Uite care e treaba. Eu mor de nerăbdare să plec pentru totdeauna din orașelul „Nicăieri“ unde locuiesc. *Am nevoie* de asta. În ultimele săptămâni, cât am urmat acest curs, am înțeles că sunt pregătită să-mi încep viața. Așa că nu există nicio posibilitate, *niciuna*, să nu vin vara viitoare la New York. Pe întâi august, la miezul nopții, voi fi acolo, în Times Square, chiar dacă ar fi să se prăbușească toată lumea în jurul meu.

Pieptul lui Zach se ridică și coboară, în timp ce un zâmbet larg i se așterne pe față.

— Și eu la fel. La revedere, Margot! adaugă și mă trage mai aproape de el.

Buzele lui zăbovesc la doar câțiva centimetri distanță de ale mele. Un an e doar un punct în marele plan al vieții noastre. Felul cum mă privește și sclipirea din ochii lui mă fac să simt că orice este posibil.

— *À bientôt*, îi răspund, apoi, văzându-i expresia derutată, traduc: „Pe curând!“ Pe foarte curând!

Mă sărută și, astfel, soarta noastră e pecetluită.

¹ Tribunele (sau scările) roșii construite în spatele punctului de vânzare a biletelor cu preț redus pentru spectacolele de pe Broadway al TKTS sunt preferate de turiști pentru că oferă o priveliște minunată a celebrului Times Square (n. red.).

CAPITOLUL 1

UN AN MAI TÂRZIU

Dintotdeauna am visat asta, dar încă sunt puțin uluită că se întâmplă. Mă aflu la New York. Locuiesc aici de acum. E real. E ciudat. E... minunat.

Terminalul aeroportului arată ca un mall de dimensiunea unui oraș. Are de toate, de la mărci de lux, până la cafenele aliniate de-a lungul coridoarelor și o mulțime de oameni, cred că mai mulți decât am văzut în toată viața mea. În căști, Taylor Swift îmi cântă un imn pe care l-am ales special pentru acest moment, iar melodia ritmată înăbușă zarva terminalului. *Bine ai venit la New York! New Yorkul te aștepta.*

Nu la fel de mult pe cât îl așteptam eu.

După ce trec de vamă, caut indicatoarele pentru zona de recuperare a bagajelor. Și îmi stă inima-n loc. La capătul benzii transportoare e un tip înalt, cu părul blond, umeri lați și picioare subțiri. Îl recunosc imediat. El e. Cel la care m-am gândit fără încetare, cel pe care l-am întâlnit în fiecare noapte în visele mele, unicul și singurul. Zach.

LIBRIS We know books

Întâlnirea noastră e peste două zile, dar în acest moment simt cum transpir, pielea mi-e uscată de la aerul condiționat din avion, iar respirația îmi miroase urât din cauza mâncării procesate de proastă calitate. Nu e nici pe departe cum speram că va fi revederea noastră, după un an întreg în care mi-am imaginat-o în fel și chip, dar nu am de ales. Zach e aici, acum. Deci...

Mă strecor printre ceilalți pasageri și, înainte de mă lăsa copleșită de emoție, afixez cel mai frumos zâmbet pe care îl posed, apoi îl bat pe umăr. Se întoarce. Mă holbez la el, creierul meu dovedindu-se prea lent în procesarea realității. Nu e Zach. De fapt, nu seamănă chiar deloc cu Zach. Văzut de aproape, nu e nici măcar blond. A fost doar o plăsmuire a imaginației mele. Înjur în gând, dând vina pe diferența de fus orar.

— Da, ce e?

Pare enervat. Acum trebuie să spun ceva.

— Bună! Știi cumva când vin valizele noastre? Mă așteaptă tata.

Tipul face ochii mari și, fără să-mi răspundă, îmi arată cu degetul ecranul de deasupra benzii transportoare. Cel la care se uita toată lumea, cel care indica momentul – exact peste patru minute – când bagajele noastre urmează să fie încărcate pe bandă.

— Perfect! spun, extrem de veselă deși, în sinea mea, sunt distrusă. O să-i trimit mesaj!

Cu obrazii arzând, mă amestec din nou în mulțime. Câte minute înseamnă două zile? Însă uit totul când văd fețele vesele ale lui *papa*¹ și ale lui Miguel privindu-mă din spatele ușilor glisante ale terminalului. *Papa* își ridică brațele într-o mișcare pe care o bănuiesc a fi o încercare de a-mi face cu mâna, dar care, de fapt, îl face să arate ca o marionetă zgâlțâită de vânt, precum cele care atârnă la

¹ „Tati“, în lb. franceză, în original (n. red.).

întrările reprezentanțelor de mașini uzate pe care le vezi la televiziunea americană.

Când ajungem suficient de aproape, ne dăm reciproc câte o *bise* – adică ne pupăm pe obraz, în stil franțuzesc. Apoi, *papa* mă strânge într-o îmbrățișare americană. Asta mi-a spus dintotdeauna, încă de când eram copil: când ai două culturi, ai parte de tot ce e mai bun din amândouă. Uneori, asta înseamnă dublarea unui lucru bun, cum ar fi un sendviș cu pâine prăjită și brânză, sau o baghetă. Sau o *tarte aux pommes* cu glazură deasupra care, da, știu, e doar o „plăcintă cu mere“.

Prietenul lui *papa* – adică logodnicul lui, Miguel – mă îmbrățișează și mă pupă și el: învață repede.

Papa a locuit cea mai mare parte a vieții lui în Manhattan. Vine la sediul firmei – un distribuitor de vinuri – la Paris de câteva ori pe an, pentru treburi de serviciu, și-și petrece majoritatea vacanțelor cu noi, în Franța. Miguel l-a însoțit de câteva ori. Eu însă nu am avut ocazia să-i vizitez la New York... până acum.

Miguel îmi întinde o cutie din carton unsuros pe care scrie „ALUAT“¹.

— Tatăl tău a vrut să-ți aducă baloane de bun-venit, spune uitându-se la cele care zboară în jurul nostru, dar eu am avut altă idee.

De cum deschid cutia, încep să salivez. Șase gogoși uriașe, fiecare cu altă glazură, mă privesc din cutie. „Uriașe“ însemnând că fiecare din ele e cam cât fața mea. Nici măcar nu știu cum aș putea băga vreuna în gură, deși sunt sigură că vreau să încerc.

— Știu că nu sunt croasante, începe Miguel.

Papa se uită pieziș la el, ca și cum s-ar fi certat de multe ori încercând să stabilească ce desert e mai bun: croasantele sau gogoșile.

¹ În original: *dough*, „aluat“, dar și prescurtare pentru *doughnuts*, „gogoși“ (n. tr.).

Dar, asta e și ideea. *Bienvenue*¹, Margot! Dacă nu cari tot timpul mâncare după tine, nu ești cu adevărat americană.

Rád.

— Provocare acceptată.

Îmi chiorăie stomacul. Apuc prima gogoasă care-mi atrage privirea, cea cu glazură roz intens, și mușc din ea. Textura e incredibil de densă, dar nu uscată, e pufoasă, dar și crocantă, datorită stratului de zahăr de deasupra. Aroma subtilă de hibiscus mă surprinde plăcut. Are gust de vară, savuros, dar și ușor totodată. M-am îndrăgostit.

— Am o întrebare pentru tine, spun întorcându-mă către *papa*. Ce-ai zice dacă Miguel tocmai ar fi devenit tăticul meu preferat?

Inițial, când am făcut planuri să mă mut la New York, am știut că urma să locuiesc cu *papa* și iubitul lui până mi-aș fi găsit un apartament, dar nu mă așteptasem ca ei să fie deja logodiți până la sosirea mea, după patru ani de relație.

Acum, Miguel e viitorul meu tată vitreg, iar căsătoria lor va avea loc peste trei luni. Nici n-aș fi putut spera la un început mai bun al vieții mele în marele oraș.

Papa se strâmbă.

— Scuză-mă, *ma fille*,² dar amintește-mi, te rog, cine a convins-o pe mama ta să te lase să vii să locuiești aici, cu noi?

— Bine punctat, zic mușcând încă o dată din gogoasă, în timp ce el apucă mânerul valizei.

Dacă tot a adus vorba de ea, îmi scot telefonul și recitesc mesajul care mă aștepta când am aterizat: *Bien arrivée? J'espère que tu ne vas pas te perdre dans l'aéroport. C'est vraiment grand.*³

¹ „Bine ai venit!“, în lb. franceză, în original (n. red.).

² „Fiica mea“, în lb. franceză, în original (n. red.).

³ „Ai ajuns cu bine? Sper să nu te pierzi în aeroport. E foarte mare.“, în lb. franceză, în original (n. red.).

Uf! Mă enervez, deși pentru o clipă *chiar* am crezut că mă pierd pe-acolo. Evident, n-o să-i spun. Nu vreau să mai adaug încă ceva la lunga listă de motive pentru care n-ar fi trebuit să vin aici niciodată. Un oraș atât de mare! Atât de necruțător! Și zgomotos, pe deasupra. Probabil mult prea mult pentru o fată de optsprezece ani, de la țară, ca mine. *Maman* n-a încercat deloc să ascundă faptul că, după părerea ei, mutarea mea aici e o idee groaznică.

Dar eu eram hotărâtă. În ultimele câteva luni, pe când școala se apropia de sfârșit, mi-am trimis CV-ul unei liste tot mai mari de restaurante. Nu promisem încă niciun răspuns, când *papa* mi-a spus că citise un articol despre un restaurant deschis recent, Nutrio, și condus de renumitul *chef* Franklin Boyd. Imaginați-vă surprinderea mea când am descoperit că *maman* lucrase cu el pe când locuia la New York, cu mulți ani în urmă, și că fuseseră chiar prieteni.

Am rugat-o să îmi scrie, dar *maman* s-a opus tot timpul. Găsea o mulțime de pretexte: *N-am mai vorbit de ani buni... Nu te văd, chiar nu te văd, lucrând cu el... Margot, crede-mă că nu-ți va plăcea să gătești într-un restaurant din New York.* Și a tot continuat să-mi repete cât de diferite sunt restaurantele în marele oraș. A fost extrem de enervant.

Sigur că nu e ca în Franța. De asta și sunt aici. *Maman* gătește același meniu de mâncăruri franțuzești clasice, într-un restaurant în care decorul nu s-a schimbat niciodată, de când eram copil. Știi că *ei* îi place, dar eu vreau mai mult. Vreau altceva.

Abia după ce mi-am rezervat biletul de avion și *maman* a înțeles că plec cu adevărat, a fost de acord să ia legătura cu fostul ei prieten. Care nu doar că i-a răspuns foarte repede, dar a și transmis ceva ce m-a făcut să sar în sus de bucurie.